

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У 9044/13
29.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Милорад Вукосав, адвокат из Београда, Мирка Бањевића број 8, против решења Војне поште 1122 Београд, Уп-2 број 180-15/2008 од 17.05.2013. године, у правној ствари престанка службе цивилног лица у Војсци Србије и Црне Горе, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Врховног суда Србије у Београду, У-СЦГ 1304/06 од 17.04.2008. године, одбијена је жалба тужиоца, изјављена на решење Војне поште 5522 Пожега, инт. број ... од 06.06.2005. године, којим је одлучено да тужиоцу, цивилном лицу на служби у ВСЦГ на неодређено време, распоређеном на радно место: електромеханичар (за елек. хем. изворе и елек. агрегате), ВЕС 62126, ВКВ, ГРМ 06/660 број бодова, у Војној пошти 5522-11 Бијело Поље, престане служба у Војсци Србије и Црне Горе, са 13.07.2005. године, без његове сагласности, због укидања радног места на које је био распоређен, односно применом члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије. Отказни рок му је одређен од 07.06.2005. године, до 13.07.2005. године, с тим да је тужиоцу признато право на једнократну отпремнину у висини дванаестоструког износа бруто плате, коју је остварио за месец јун 2005. године.

У тужби, поднетој Управном суду 03.06.2013. године, тужилац преко пуномоћника из оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Сматра да у поновном поступку тужени орган није поступио по налогу из пресуде Врховног суда Србије у Београду, У-СЦГ 1304/06 од 17.04.2008. године, зато што је поновио претходно оспорено решење. Даље је указао да је решењем Војне поште 5522 Пожега инт.бр. ... од 18.09.1998. године, тужилац примљен у службу на неодређено време у својству цивилног лица у Војсци Југославије, распоређен у ВП 5522-11 Бијело Поље, на радно место "електромеханичара", а да је после седам година Команда ВП 5522 Пожега

решењем инт.бр. 467-11 од 03.03.2005. године, тужиоца са даном 18.04.2005. године, распоредила на радно место "механичар за клима и расхладне уређаје" у Пожегу. Основ образложења тог решења сводио се на то да је "расформирана ВП 5522-11 Бијело Поље, где се до тада тужилац налазио на служби", а што је било неистина, јер се после одласка тужиоца, у наведеној Војној пошти, ништа није променило. С друге стране, када је тужиоцу саопштено да ће бити формирана Војна пошта у Бијелом Пољу, он је, желећи да задржи посао који је за њега и његову породицу имао значајно егзистенцијално питање, дао безрезервну сагласност за премештај. Дана 10.04.2005. године, ВП 5522 Пожега, донела је решење инт. бр. 1139-53, којим тужиоцу престаје служба у Војсци Србије и Црне Горе, са 10.05.2005. године, без његове сагласности, са образложењем да је његово радно место укинато. Даље, наводи да ВП 5522 Пожега "оглашава ништавим" бројна решења, поред осталих и решење ВП 5522 Пожега, инт. бр. 1139-53 од 10.04.2005. године, којим тужиоцу престаје служба без његове сагласности, дана 10.05.2005. године, а уз образложење да је Управа за кадрове – Сектор за људске ресурсе МО, актом Инт. бр. 5438-3 од 12.07.2005. године, наложила да се пониште решења о распоређивању "именованог из Бијелог Поља у Пожегу и о престанку службе". Три дана, након доношења претходно наведеног решења, иста Војна пошта, под истим бројем, дана 06.06.2005. године, доноси решење којим тужиоцу престаје служба у Војсци СЦГ са даном 13.07.2005. године, чије образложење је вишеструко контрадикторно и у свему незаконито. Ово са разлога што је тужилац 18.04.2005. године, примио дужност у Пожеги, а 06.06.2005. године, добио решење о престанку службе, јер му се у Бијелом Пољу није могло обезбедити одговарајуће радно место. Такође је указао, да није тачан навод наведен у другостепеном решењу да није било упражњених радних места, на које би тужилац могао бити постављен, будући да је тужилац са постојећег радног места постављен на радно место које се укида, да је исти дао сагласност да буде распоређен на радно место у било ком гарнизону тадашње Војске у којима је било веома много упражњених радних места. Тужени орган не негира његову тврдњу, али каже да су "одлуком министра одбране пов.бр. 904-2 од 08.04.2005. године, укинута сва упражњена (непопуњена) формацијска радна места у Војсци, као и у установама у Министарству одбране". Наведену одлуку тужени орган није доставио тужиоцу и он о њој није ни могао да се изјасни. Такође је навео, да је нетачан навод другостепеног решења да се тужиоцу није могло обезбедити заснивање радног односа ван војске, и да се у том погледу другостепени орган позива на приложени извештај Завода за запошљавање из Бијелог Поља од 12.11.2012. године, а управо из ког акта произлазе груби пропусти послодавца, који је био дужан у складу са чл. 115. Закона о раду РСГ "пре престанка радног односа по основу технолошког вишка донесе програм остваривања права запослених за чијим радом је престала потреба и то најмање три месеца пре престанка радног односа". Поред тога, тужени орган није поступио ни по пресудама Врховног суда Србије, који је дао јасан налог – обавезу туженом органу да на несумњив начин и потпуно утврди чињенично стање. Самим тим у конкретном случају није било законских услова да по члану 144. тачка 9. Закона о Војсци Југославије, тужиоцу престане служба без његове сагласности. Са свега напред наведеног, предложио је да суд закаже усмену расправу и донесе пресуду у спору пуне јурисдикције, тако што ће тужбу да уважи и поништити оспорено решење, као и обавезе тужени орган да му накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је оценио да тужба није основана.

Правилно је по оцени суда, поступио тужени орган када је одбио жалбу

тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно одлучио да тужиоцу престане служба у Војсци, у складу са одредбама члана 143. став 1. тачка 9. и члана 144. став 1. и 2. Закона о Војсци Југославије, отклонио је повреде правила поступка на које је Врховни суд Србије указао у пресудама У-СЦГ 1304/06 од 17.04.2008. године и за одлуку је дао разлоге, које као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Наиме, из списка предмета произлази да је у поновном поступку, а у извршењу пресуде Врховног суда Србије у Београду, У-СЦГ 1304/06 од 17.04.2008. године, тужени орган извршио поновни увид у комплетне списе предмета и на основу приложених доказа утврдио да су наводи жалбе тужиоца неосновани. Ово с стога што из образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган прибавио потврду Управе за организацију СПО Министарства одбране, инт. број 146-2 од 26.01.2012. године и инт. број 146-5 од 06.04.2012. године, издате на основу члана 161. став 1. Закона о општем управном поступку, којима се потврђује да се Одлуком министра одбране о организацијско-мобилизацијским променама у Министарству одбране Војсци Србије и Црне Горе, стр. пов.бр. 904-2 од 08.04.2005. године, радформирана ВП 5522 (525. позадинска база), те су самим тим укинута сва радна места у наведеној ВП, односно и радно место на које је тужилац био распоређен, у предметном периоду. Такође, првостепени орган је прибавио и потврду Управе за кадрове, Сектора за људске ресурсе, Министарства одбране, инт. број 6448-2 од 08.09.2011. године, којом се потврђује да надлежна организациона јединица Министарства одбране, у предметном периоду, тужиоцу није могла обезбедити ни једно од права из члана 144. став 1. тачка 2. Закона о Војсци Југославије. У списима предмета се налази и допис Завода за запошљавање Црне Горе, број 13-879/1 од 12.12.2012. године, из кога произлази да на евиденцији наведене Филијале није било објективне могућности за запошљавање тужиоца у време престанка службе - 13.07.2005. године. Напред наведени докази се, по оцени суда, сматрају правно релевантним за одлучивање у овој управној ствари, будући да се односе на чињенице из периода који претходио престанку радног односа тужиоца.

Одредбом члана 143. тачка 9. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“, број 43/94...3/02 и „Службени лист СЦГ“, број 7/05 и 44/05), прописано је да цивилном лицу у војсци престаје служба без његове сагласности ако се укида радно место на које је распоређено или се смањује број извршилаца на једном радном месту, док је одредбом члана 144. став 1. истог закона, прописано да цивилном лицу у војсци чије се радно место укида или се смањује број извршилаца на једном радном месту престаје служба ако му се претходно није могло обезбедити једно од следећих права и то: 1) заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радно место које одговара његовој стручној спреми; 2) стицање стручне оспособљености, доквалификација или преквалификација за рад у војсци или заснивање радног односа у предузећу, установи, односно државном органу и 3) коначно једно од права из члана 146. овог закона.

Како је у конкретном случају дошло до укидања радног места тужиоца, то у складу са закључком усвојеним на седници свих судија дана 19.11.2012. године, Управни суд налази да је правилно одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, нашаваши да му је правилно утврђен престанак службе у Војсци са даном 13.07.2005. године, дакле у време када су испуњени услови за престанак службе, јер није постојала могућност његовог запослења на другом одговарајућем радном месту, нити могућност доквалификације или преквалификације.

Суд је ценио наводе тужиоца, али налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења, с обзиром да су надлежни управни органи својим одлукама детаљно навели чињенично стање, разлоге који су били одлучни при оцени доказа, материјално право и прописе на основу којих су донели одлуке уз детаљно образложење зашто су применом тих прописа, на утврђено чињенично стање утврдили престанак службе тужиоца у МО и ВСЦГ. Дате разлоге, као довољне и правилне, у свему прихвата и овај суд.

Имајући у виду наведено као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним

споровима, према којој суд решава без одржавања усмене јавне расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање тужиоца ради утврђивања чињеничног стања, будући да је у проведеном управном поступку на несумњив начин утврђено да је правилно примењено материјално право на које се тужени позвао у образложењу оспореног решења.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да исти није основан. Ово стога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те стога нису испуњени услови за његов поништај, па тиме ни могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције, претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде, на основу одредбе чл. 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09).

Одлуку као у ставу другом диспозитива пресуде, суд је донео применом одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом одредбе члана 151. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), која се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, а имајући у виду исход овог управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.05.2015. године, 21 У 9044/13

Записничар,
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД